

PineBook

ขอโทษที่ พ่อดีบรรพจารย์ผมเป็น เจ้าแห่ง ผีและไสย

10

นักเขียน: 夜无声

นักแปล: ทศย์โรอารมณ

นักวาด: KORN

แจ้งปรับเปลี่ยนข้อมูล ดาวเทียนชู ดาวเทียนเสวียน และดาว
เทียนจี ปรับเป็น ชีซา พัวจวิน และทานกลาง

บทที่ 541 แกงตัดวิญญาน อาหารขับไล่พลังอาฆาต

พวกเราขึ้นอยู่กับเขาหัวไก่ มองทะเลหมอกสีเหลืองหม่นที่
คลุ้งไปด้วยไอศพอันเข้มข้น ทุกคนพลันหยุดเท้าโดยไม่ได้
นัดหมาย

ไอพิษในหมอกนี้รุนแรงนัก กลิ่นเหม็นเน่าก็รุนแรงอย่างยิ่ง

ครั้งล่าสุดที่ผมเคยเจอหมอกพิษร้ายแรงขนาดนี้คือ
ตอนที่เข้าไปในตึกเก่าศพเพื่อทวงชีวิตจากพวกมัน หมอกพิษ
ในตอนนั้นก็คล้ายกันกับตอนนี้มาก

ในหมอกนี้ แม้แต่ต้นไม้ใบหญ้ายังเหี่ยวเฉาตายไปหมด
เจ็บสวดไร้เสียงแมลงแม้แต่หนอน ทั้งภูเขาเต็มไปด้วยความตาย
ไร้ร่องรอยของสิ่งมีชีวิตใดๆ

แม้แต่ผมกับจางอวีเงินที่สวมหน้ากากกันพิษยังไม่กล้า
เข้าไปสู่มลพิษที่นั่น

“ไอศพรุนแรงจริงๆ!”

“ไอพิษหนาแน่นแบบนี้จะเข้าไปยังไงล่ะเนี่ย”

เม่าจิ้งกับพานหลิงเอ่ยขึ้น

จางอวีเงินรีบพูดว่า “ผมยังมีหน้ากากกันไอศพรุนเหลืออยู่นะ
หลังจากกลับจากเขตจิน ลุงผมเตรียมของพวกนี้ไว้ให้เยอะเลย
บอกว่าผมทำงานกับพวกพี่แล้วต้องเตรียมพร้อมไว้ ไม่คิดเลยว่า
จะไต่ใช้เร็วขนาดนี้...”

พูดจบก็เริ่มค้นหาของจากกระเป๋าเครื่องมือ

ผมเอ่ยขึ้นว่า “จางอวีเงิน นายยังมีหน้ากากอีกกี่อัน
หมอกพิษที่นั่นรุนแรงเกินไป แค่นั้นเดียวเอาไม่อยู่แน่!”

จางอวีเงินไต่ยีนก็หยิบหน้ากากออกมาสี่อัน

“เอ่อ...เหลือแค่สี่อันเอง...”

เห็นได้ชัดว่าไม่พอแน่ ลุงอวี แม่จิ้ง และพานหลังยังไม่มี
เลย

ถ้าจะเข้าไปอย่างปลอดภัย หน้ากากแบบที่จางอวีเงินมี
ต้องใส่ซ้อนกันอย่างน้อยสามชั้นถึงจะกันไอศพลที่นี้ได้

“ไม่พอแน่นอน”

ผมขมวดคิ้ว รู้สึกว่าปัญหานี้ชักจะยุ่งยาก

ส่วนลุงอวีกลับหรีดตาลงเล็กน้อย “วางใจเถอะ มีฉันอยู่ทั้ง
คน!”

พูดจบ ลุงอวีก็หยิบขวดน้ำแร่ใบหนึ่งออกมาจากกระเป๋า
เครื่องมือ ในขวดนั้นบรรจุของเหลวสีดำข้นคลั๊ก

เขายื่นส่งมาให้ผม

“ถือไว้”

ผมรับมาถือ แล้วลุงอวีก็ชักมีดหัวมังกรเดินไปยังต้นสน
ที่เหี่ยวเฉา

“ลุงอวีจะทำอะไรนะ” ผมถามด้วยความงุนงง

ทุกคนต่างหันไปมองลุงอวี

ลุงอวีตอบกลับด้วยน้ำเสียงนิ่งเฉย “จะลอกเปลือกไม้มา
ทำอาหารนะลิ”

ระหว่างพูดก็ใช้มีดหัวมังกรเฉือนเปลือกต้นสนแห้ง ๆ
ออกมาชิ้นหนึ่ง จากนั้นยังไปเก็บรากหญ้าแห้ง ๆ มาอีกหลายกำ

ถ้าเป็นคนทั่วไปมาเห็นเข้าคงสงสัยไม่น้อย

เปลือกสนกับหญ้าแห้งจะเอาไปทำกับข้าวได้ยังไงกัน วัว
กินยังอาจเบ้ปากใส่ด้วยซ้ำ

แต่ความสามารถที่แท้จริงของลุงอวีคืออะไรล่ะ ไม่ใช่
ปราบปีศาจ ไม่ใช่ไล่ผี แต่คือการทำอาหารคนตาย

อย่างจานที่ผมเคยรู้จักก็มี แกงเรียกวิญญาณ อาหาร
ส่งวิญญาณ แกงมอมวิญญาณ ฯลฯ

แม้ฟังดูคล้ายเมนูเปิบพิสดาร แต่ก็ได้ผลจริง

ทว่าคราวนี้เป็นไอศพพิษร้ายแรง อาหารของลุงอวี
ป้องกันไอพิษได้ด้วยหรือ

ผมจึงเอ่ยถามขึ้น “ลุงอวีกำลังจะทำอาหารอะไรนะ ถึงป้องกันไอศฟุได้ด้วย?”

ลุงอวีกำลังใช้มีดหั่นหัวมังกรูดฝิวด้านในของเปลือกไม้ เขาต้องการแค่ผงเนื้อไม้ที่อยู่ด้านในเปลือกเท่านั้น

ระหว่างซูดก็เอ่ยขึ้นว่า อาหารคนตายคือศาสตร์อันลึกลับ สามารถส่งดวงวิญญาณลงนรกหรือขึ้นสู่แท่นบูชาก็ได้ และในเมื่ออาหารสามารถส่งวิญญาณ ก็ปิดเป่าพลังอาฆาตได้เช่นกัน จานนี้คือเมนูปิดเป่าพลังอาฆาตในบรรดาอาหารคนตาย หรือจะเข้าใจว่าเป็นอาหารถอนพิษก็ได้

“ของเหลวในขวดน้ำแร่คือแกงต้ตวิญญาณ ทำจากแมลงพิษหกชนิด เลือดสัตว์แปดสายพันธุ์ และสมุนไพรรำรูงสิบชนิด ผ่านกรรมวิธีถึงสิบสองขั้นตอนจนกลายเป็นน้ำแกงนี้”

ลุงอวีพูดด้วยน้ำเสียงราบเรียบ แต่พอพวกเราได้ยินคำว่า ‘แกงต้ตวิญญาณ’ ก็อดตกใจไม่ได้ ซือฟังดูน่ากลัวไม่น้อย

เห็นสีหน้าพวกเรา ลุงอวีก็อธิบายต่อ “ไม่ต้องตื่นตกใจ แกงต้ตวิญญาณเป็นอาหารปิดเป่าพลังอาฆาต หากดื่มเข้าไปตรงๆ อาจทำให้วิญญาณขาดสะบั้นถึงตายได้ เพราะในน้ำแกงมี

พิษทั้งห้า รุนแรงยิ่งนัก ต้มโดยตรงจะทำให้ท้องเป็นรู แม้แต่ผีก็
ไม่กล้าเข้าไปใกล้กลิ่นนี้

“แต่แท้จริงแล้วน้ำแกงนี้ไม่ได้มีไว้ต้ม สิ่งสำคัญอยู่ที่
ไอร้อนจากการต้ม ไอร้อนจากแกงนี้ไม่มีพิษ ช้ำยังมีฤทธิ์
ถอนพิษได้ดี โดยเฉพาะพิษอัมมกมลเช่นพิษจากไอศพุดตรงหน้า

“อีกเตี้ยวจันแต่ใช้เปลือกสนกับเถ่าสมุนไพรร่วมกัน
ก็พอ”

เมื่อฟังคำอธิบายจบ เราก็เข้าใจถึงสรรพคุณของ
แกงต้ดวิญญาน ถึงกับรู้สึกทึ่งในศาสตร์การปรุงอาหารของ
ลุงอวี

สามารถใช้การทำอาหารมาแก้พิษอัมมกมลได้นับว่ายอด
เยี่ยมยิ่ง

ลุงอวีไม่รอช้า รีบรวบรวมเปลือกสนกับเถ่าสมุนไพรร
หีบขามเหล็กขนาดเล็กออกจากกระเป๋าเครื่องมือ ให้เราช่วยเท
น้ำแกงใส่ไปครึ่งชาม จากนั้นเขาก็ใส่เถ่าสมุนไพรรและเปลือกสน
ลงไป คนให้เข้ากัน แล้ววางไว้ในร่องหิน จากนั้นจุดเทียนสาม
เล่มเผาใต้ขามเหล็กที่มีน้ำแกงเพียงเล็กน้อย

ขณะน้ำแกงเริ่มร้อน ลุงอวีก็เริ่มร่ายอาคม “ตัดวิญญาณ
หญ้า ตัดกลิ้งวัชพืช ตัดวิญญาณมนุษย์ไม่ให้พรากจาก เผาผัก
ต้มแกง ลบล้างพลังอัปมงคลทั้งปวง”

อาจเป็นธรรมเนียมหรืออาคมประจำของการทำอาหาร
คนตาย

ลุงอวีร้ายไปเรื่อย ๆ

ไม่นาน น้ำแกงก็เดือดพล่านขึ้นมา

ทว่าเมื่อเดือดแล้วกลับไม่ได้มีไอน้ำสีขาวพวยพุ่งออกมา
เหมือนปกติ หากแต่เป็นหมอกสีเขียวอ่อนที่ลอยคลุ้งขึ้นมาแทน
หมอกนั้นจับตัวเป็นสาย สายหนึ่งต่อสายหนึ่ง สีเขียวยิ่งชัดเจน

ลุงอวีเห็นดังนั้นก็หันมาบอกพวกเราทันที “คนละคำก็พอ
เอาหน้ากากขึ้นมารมด้วย”

พวกเราไม่ลังเล สูดไอน้ำหมอกเขียวเข้าไปคนละคำ

แค่คำเดียว ผมก็รู้สึกเหมือนสมองพรวดเปลว รู้สึก
เวียนหัวแปลก ๆ

ไอหมอกนั้นแทรกจากจมูกลงไปถึงปอด ทำเอารู้สึก
อึดอัด ความรู้สึกเหมือนครั้งแรกที่ลองยาเส้นยังเทียบไม่ติด
เพราะครั้งนี้แสบยิ่งกว่าเป็นสิบเท่า

ผมสำลักและไอออกมาอย่างแรง

ไม่ใช่แค่ผม จางอวีเจิน เม่าจิ้ง และคนอื่นๆ ก็สำลัก
ออกมาเช่นกัน

เสียงไอดังระงมไปทั่วบริเวณ

ระหว่างที่ไอ พวกเราทุกคนมีเลือดสีดำไหลซึมออกมา
จากจมูกเล็กน้อย...

บทที่ 542 หมอกเขียว
ซากยันต์บนภูเขา

ผมไออยู่สิบกว่าครั้งก็รู้สึกได้ถึงของเหลวอุ่น ๆ ไหลออกมา
จากจมูก

พอลองจับดูก็พบว่า เป็นเลือดสีดำ

ไม่ใช่แค่ผม คนอื่น ๆ รวมถึงลุงอวีเองก็มีเลือดดำไหล
ออกจากจมูกเล็กน้อยเช่นกัน

ถ้าสิ่งที่ลุงอวีพูดไว้ไม่มีอะไรผิด ที่เราทุกคนมีเลือดดำ
ไหลออกมาน่าจะเป็นเพราะก่อนหน้านี้พวกเราสูดพิษศพเข้าไป
เล็กน้อย พอสูดไอร้อนจากแกงต้ตวิญญูณเข้าไป พิษเหล่านั้น
เลยถูกขับออกมา

ระหว่างที่ผมคิดเช่นนั้น จางอวีเงินก็ถามขึ้นด้วยความ
ร้อนรน “แฉีก ๆ! ผู้อาวุโสอวี! ทำไมผมถึงมีเลือดกำเดาไหลล่ะ
ทุกคนก็ด้วย! แฉีก ๆ ...”

ลุงอวียกมือขึ้นเช็ดจมูกพลางตอบอย่างไม่ใส่ใจ
“ไม่เป็นไรหรอก พวกนายมาอยู่ที่นี้พักใหญ่ ยิ่งไงก็ต้องสูด
พิษศพเข้าไปบ้างแน่ๆ นี่เป็นการขับพิษ ถือเป็นเรื่องปกติ

“เอาหน้ากากไปรมให้ครบ อีกสิบนาที รอให้ไอถอนพิษ
ซึมซับเข้าสู่ร่างกายจนทั่วค่อยขึ้นเขากัน”

แกงตัดวิญญาณออกฤทธิ์รวดเร็วเกินคาด แถมยังเห็นผล
ชัดเจนขนาดนี้ พวกเราได้แต่ชื่นชมฝีมือการปรุงอาหารคนตาย
ของลุงอวี

ระหว่างที่ไอหมอกสีเขียวลอยวนรอบตัวเรา เราก็ก
สังเกตเห็นว่า ทุกที่ที่ไอหมอกสีเขียวจากแกงตัดวิญญาณผ่าน
ไป ไอพิษศพที่ลอยอยู่เหมือนถูกสลายไปในทันที หมอกสี
เหลืองซีดค่อยๆ จางหาย ไม่เหลือแม้แต่ร่องรอย

หมอกเขียวนี้อาจสามารถสยบพลังอัปมงคลจากศพได้จริงๆ
เห็นผลชัดเจนยิ่งนัก

แต่พวกเราก็กังไม่หยุด ใช้หน้ากากที่จางอวีเงินเตรียม
มา รมไอหมอกซ้ำอีกสองสามรอบ

พอทำทุกอย่างเสร็จ ลุงอวีก็เทน้ำแกงที่เหลือในชาม
เหล็กทิ้ง แล้วเก็บแกงตัดวิญญาณที่เหลือครึ่งขวดไว้อย่างดี

ไม่นาน สิบนาทีก็ผ่านไป ความรู้สึกไม่สบายในร่างกาย
ค่อยๆ หายไปหมด

ลุงอวีเห็นว่าได้เวลาแล้วก็พูดขึ้นว่า “เรียบร้อยแล้ว ใส่
หน้ากาก ขึ้นเขาได้”

พวกเราไม่ลังเล รีบสวมหน้ากาก แล้วพุ่งเข้าไปใน
ม่านหมอกพิษศพที่หนาทึบ

เขาหัวไก่เต็มไปด้วยต้นไม้แห้งเฉา ยิ่งเดินขึ้นไปพิษศพก็
ยิ่งหนาทึบ

ถึงแม้จะ 모르แน่ชัดว่าถ้าเทพเจ้าบนภูเขานี้อยู่ตรงไหน
แต่พวกเราคิดว่าขอแค่ตามทิศทางที่หมอกพิษหนาแน่นที่สุดไป
ก็น่าจะเจอเบาะแส

หลังจากเดินขึ้นเขาราวสิบกว่านาที พานหลิงก็พูดขึ้นว่า
“ผู้อาวุโสอวี พี่เจียง คุณี่สิ...”

เมื่อได้ยินดังนั้น พวกเราก็หันไปมอง

เห็นพานหลังเก็บกระดาษยันต์ที่ยังถูกเผาไม่หมดแผ่น
หนึ่งชิ้นมาจากพื้น

“ยันต์...!”

“ขอคุณ้อย...”

ลุงอวีร์ร้องขึ้นแล้วคว้ายันต์แผ่นนั้นไปที่

สีหน้าของเขาแปรเปลี่ยนเป็นตะลึง “ยันต์ขจัดวิญญูณ...
เป็นของเจ้าบ้ำซ่งต่อใจแน่ๆ!”

ยันต์ขจัดวิญญูณของจักรพรรดิเฟิงตูเป็นยันต์เฉพาะ
ของสายเรา

จนถึงตอนนี้มีแค่ผมกับอาจารย์เท่านั้นที่ใช้เป็น แม้แต่
ลุงอวีร์เองก็ยังไม่เป็น

การที่ยันต์ขจัดวิญญูณซึ่งถูกเผาไปครึ่งแผ่นตกอยู่ในที่
แห่งนี้มีความเป็นไปได้เพียงหนึ่งเดียว

อาจารย์ต้องเคยผ่านทางนี้แน่นอน

ผมสูดลมหายใจลึกก่อนเอ่ยว่า “ยันต์ใหม่ไปแค่ครึ่ง
แปลว่าอาจารย์ต้องถูกขัดจังหวะตอนร้ายคาถาแน่ๆ ...”

แต่จะมีใครสามารถขัดขวางการร้ายยันต์จัดวิญญาณใน
พริบตาเช่นนั้นได้กัน นี่แสดงว่าคุณต่อสู้แข็งแกร่งมาก

ผมหันมองรอบตัวด้วยความกังวล

พบว่ารอบบริเวณมีร่องรอยการต่อสู้ปรากฏอยู่ชัดเจน
ต้นไม้แห่งสองต้นถูกฟันจนขาด มีรอยใหม่ปรากฏอยู่ ดูจาก
ลักษณะแล้วคล้ายเป็นรอยจากอาคมสายฟ้าของอาจารย์

แต่นอกจากนั้นก็ไม่มีเบาะแสอื่น ทำให้ผมยิ่งเป็นห่วง
อาจารย์มากขึ้นไปอีก

เม่าจึงก็เห็นเช่นเดียวกัน จึงพูดขึ้นว่า “ตรงนี้ดูเหมือนมี
การต่อสู้เกิดขึ้น ดูหินเขี้ยวที่แตกตรงนี้สิ รอยร้าวเหมือนโดน
กรงเล็บตะปบเลยนะ”

พอได้ยินแบบนั้น พวกเราก็เดินเข้าไปดูใกล้ๆ

เห็นหินเขี้ยวก้อนหนึ่งสูงประมาณเอวปรากฏรอยร้าว
ชัดเจน บนหินยังมีรอยตะปบहारอยฝังลึกอยู่

ต้องใช้แรงมหาศาลขนาดไหนกันถึงสามารถฟาดหิน
ก้อนใหญ่แบบนี้จนแตกร้าวได้เพียงครั้งเดียว

ลุงอวีบีบียันต์ในมือตัวเองเบาๆ สีหน้าเต็มไปด้วยความ
กังวล ก่อนพึมพำเสียงเบาแทบไม่ได้ยิน “ไอ้โง่... แก่ห้ามตาย
เด็ดขาดเชียวนะ”

แม้เขาจะพูดเบาแค่ไหน แต่ผมก็ได้ยินชัด

นั่นคือความห่วงใยจากใจจริงที่เขามีต่ออาจารย์

แม้ลุงอวีกับอาจารย์จะไม่ค่อยลงรอยกัน เจอหน้าก็
หาเรื่องทะเลาะกันตลอดราวกับอยากจะฆ่าอีกฝ่ายให้ตาย แต่
ในใจก็ยังเป็นห่วงกันอยู่ดี

“ดูท่าเรามาถูกทางแล้ว ลุยกันต่อ!”

ลุงอวีพูดจบก็หยิบกระเป๋าเครื่องมือของอาจารย์ขึ้นมา
แล้วพุ่งขึ้นเขาต่อทันที

พวกเราเห็นดังนั้นก็ได้แต่รีบวิ่งตามไป

ยิ่งเข้าไปไกลยอดเขา ไอพิษศพก็ยิ่งหนาที่บ

เรารู้สึกได้ชัดเจนว่า ไอพิศศพเหล่านั้นกำลังเคลื่อนไหว เหมือนกระแสน้ำ แสดงว่าเราเข้าไปใกล้ต้นตอมากขึ้นทุกที

หลังจากเดินไปได้อีกประมาณสิบกว่านาที เราก็เจอ บริเวณหนึ่งที่ไม่มีต้นไม้หรือหญ้าเลยสักต้น

ในพื้นที่โล่งนี้มีเพียงใบไม้แห้งปลิวเกลื่อน ไม่มีแม้แต่ ต้นไม้ต้นเดียว

และที่นี้เอง ไอพิศศพก็หนาแน่นที่สุด

ลู่อิวี่เดินนำหน้า พวกเรากระจายตัวออกไปซ้ายขวา ค่อยๆ เคลื่อนเข้าไปใกล้

ในที่สุดเราก็เห็นหน้าผาหินขนาดใหญ่ซึ่งทอดยาวอยู่ เบื้องหน้า ใต้หน้าผานั้นมีปากถ้ำอยู่แห่งหนึ่ง

ไอหมอกสีเหลืองซีดที่เห็นมาตลอดลอยออกมาจากปาก ถ้ำนั้น

“ต้นตอ!”

“ถึงแล้ว ต้องใช้ที่นี่แน่!”

“นี่คือที่ซ่อนศพใช้ไหม ลุงจางซานกับผู้อาวุโสซึ่งจะอยู่ใน
นั้นหรือเปล่าล่ะ”

ทุกคนพูดขึ้นด้วยความตื่นเต้นปนเป็นกังวล

จากคำบอกเล่าของเส้นหยาง ที่นี้เหมือนกับ ‘ถ้าเทพเจ้า
บนภูเขานี้’ ที่เขาพูดถึงมาก

ผมจ้องมองปากถ้ำที่ยังคงพ่นไอพิษศพออกมาไม่หยุด
หัวใจก็เต้นระรัวด้วยความไม่สบายใจ

แต่เรามาไกลถึงเพียงนี้แล้ว คงต้องเข้าไปดูกันให้รู้เรื่อง

...

บทที่ 543 ศาลเทพเจ้าภูเขา
เข้าไปด้วยกันเถอะ

ทุกคนเริ่มขยับเข้าไปใกล้ปากถ้ำอย่างช้า ๆ ท่ามกลางความ
ตึงเครียด

ปากถ้ำไม่ใหญ่ สูงเพียงราวสองเมตรเศษ ด้านบนสลัก
คำว่า 'ศาลเทพเจ้าภูเขา' สองฝั่งถ้ำยังมีภาพสลักหุ่นต่ำลวดลาย
คล้ายเทพเจ้าอีกหลายภาพ ทว่าลวดลายเหล่านั้นล้วนแตกร้าว
เสียหาย

แม้จะเรียกว่าศาลเทพเจ้าภูเขา ทว่าบริเวณนี้กลับ
อบอวลด้วยกลิ่นศพและไอชั่วร้ายรุนแรง

พวกเรามาหยุดยืนอยู่ที่ปากถ้ำ ไม่ได้เข้าไปในทันที

ภายในคู่มือจนมองไม่เห็นจุดสิ้นสุด มีหมอกสีเหลือง
จาง ๆ ลอยออกมาไม่ขาดสาย

เรายืนรออยู่ตรงนั้นครู่หนึ่ง

เมื่อเงี่ยหูฟังอย่างตั้งใจก็คล้ายจะได้ยินเสียงผิดปกติบางอย่างจากในถ้ำลึก

เสียง “เอ๋อ ๆ” ดังแว่วมาตามลม มันคล้ายเสียงลมหรืออาจเป็นเสียงร้องประหลาดบางอย่าง ไม่สามารถระบุแน่ชัดว่าเป็นเสียงอะไร...

เห็นดังนั้น ลุงอวีก็หันมาพูดกับพวกเราด้วยน้ำเสียงจริงจัง “พวกนายอย่าเพิ่งเข้าไป เพราะไม่รู้ว่าข้างในมีอะไร ฉันเข้าไปคนเดียวก็พอ ถ้าฉันไม่ออกมาภายในครึ่งชั่วโมงอย่าเข้าไปตาม ให้รีบกลับไปซะ และอย่าได้ขึ้นเขานี้อีก”

ลุงอวีพูดด้วยน้ำเสียงเคร่งขรึมจนทุกคนรับรู้ได้ถึงความรู้สึกไม่ธรรมดา

แต่พอได้ยินคำพูดนั้น ผมกลับไม่เห็นด้วย

แม้ว่าลุงอวีจะเป็นผู้ใหญ่ มีประสบการณ์มากกว่า แต่ถ้าวัดกันด้วยพลังต่อสู้ ผมกับเม่าจึงต่างเหนือกว่าเขาแล้ว

ถ้านับเฉพาะเรื่องต่อสู้ จางอวีเงินยังแข็งแกร่งกว่าลุงอวีด้วยซ้ำ

ที่สำคัญ ลุงอวีเคยช่วยชีวิตผมไว้ การปล่อยให้เขาเข้าไป
เสี่ยงคนเดียวผมทำไม่ลงหรอก

ผมไม่ได้ลังเลเลยแม้แต่น้อย เอ่ยปากปฏิเสธทันที “ลุงอวี
แบบนั้นไม่ได้หรอก เรื่องอื่นผมฟังลุงหมด แต่ถ้าจะให้ลุงเข้าไป
คนเดียวผมไม่ยอมแน่ ถ้าจะเข้าเดี่ยวผมเข้าไปเอง”

สิ้นเสียงผม เม่าจึงก็พูดเสริมทันควัน “ฉันจะไปกับนาย!”

ทันทีที่เม่าจึงพูดจบ จางอวีเงินกับพานหลังก็เอ่ยขึ้นบ้าง

“ศิษย์พี่ ฉันจะไปด้วย”

“พวกเราสี่มือปราบมารจะแยกกันได้อย่างไร เอาแบบนี้แล้ว
กัน ผู้อาวุโสอวี พวกเราสี่คนเข้าไปสำรวจข้างใน ส่วนคุณคอย
สนับสนุนอยู่ด้านหลัง”

ลุงอวีมองพวกเราสี่คนที่สีหน้าจริงจัง แล้วเผยรอยยิ้ม
เจื่อนๆ ออกมา “นี่ไม่ใช่เรื่องล้อเล่น ระดับอย่างลุงชาน
ยังไร้ข่าวคราว เอาจริงๆ พวกเขอาจตายกันหมดแล้วก็ได้
พวกนายตามเข้ามาทำไมกัน ฉันบอกแล้วไงว่าจะเข้าไปสำรวจ

เอง ถ้าฉันไม่กลับภายในครึ่งชั่วโมงพวกนายก็ลงเขาไป แล้วให้
หลัวเจี้ยนหวาดิตต่อให้เบื่องบนมาจัดการ...”

สิ่งที่ลุงอวีพุดก็มีเหตุผล

สถานการณ์ในถ้าเป็นอย่างไรมีใครรู้แน่ชัด

อาจารย์กับลุงจางซานอยู่ข้างในจริงหรือไม่ก็ยังไม่แน่ใจ
พวกเขายังมีชีวิตอยู่หรือเปล่าก็ไม่มีใครบอกได้

หากสมมติฐานของเราผิดและพวกเขาถูกเล่นงานไปแล้ว
การที่เราบุกเข้าไปก็เท่ากับส่งตัวเองขึ้นเขียง

แต่ถ้าอาจารย์ยังมีชีวิตอยู่และกำลังปะทะกับอีกฝ่าย
อย่างสูสีเหมือนที่เราคาดไว้ตอนอยู่ที่เชิงเขา บางทีพวกเราอาจ
เป็นกำลังเสริมที่ช่วยเปลี่ยนสถานการณ์ให้เกิดความได้เปรียบ
ขึ้นมา

ถ้าเป็นคนอื่นมาเสนอแผนเสี่ยงตายแบบนี้ ผมคงปฏิเสธ
ทันที ไม่ยอมเอาชีวิตไปเสี่ยงแน่ แต่คนที่อยู่ในนั้นคืออาจารย์
ของผม คนที่ให้ชีวิตใหม่กับผม

บุญคุณล้นฟ้านี้ไม่มีทางตอบแทนได้หมด

ต่อให้ต้องเสี่ยงตายเพื่อโอกาสไม่ถึงหนึ่งในร้อย ผมก็ยัง
อยากลองเสี่ยงดูสักครั้ง...

สำหรับลุงอวีก็เช่นกัน

ผมยอมเสี่ยงอันตรายด้วยตัวเองดีกว่าปล่อยให้ลุงอวีต้อง
ฝ่าเข้าถ้าไปคนเดียว

ดังนั้น ท่าทีของผมจึงชัดเจนมาก

“ลุงอวี เรื่องนี้ผมไม่ยอมฟังลุงแน่ ลุงส่งเครื่องมือทั้งหมด
มาให้ผม ผมจะเข้าไปเอง

“เม่าจิ้ง จางอวีเงิน พานหลิง ขอขอบคุณพวกนายมาก
สำหรับทุกอย่างที่ผ่านมา แต่พวกนายไม่จำเป็นต้องเสี่ยงชีวิตไป
กับเรื่องนี้ด้วย”

พูดจบผมก็ยื่นมือจะคว้าอุปกรณ์ในมือลุงอวี

ผมเป็นเด็กกว่านอนสอนง่ายในสายตาของลุงอวีมาโดย
ตลอด โดยเฉพาะเรื่องที่เกี่ยวข้องกับสิ่งชั่วร้าย

แต่วันนี้เพื่อความปลอดภัยของเขาและเพราะอาจารย์อยู่ข้างใน ผมจึงตั้งต้นถึงเพียงนี้ ยอมแลกด้วยชีวิตก็ไม่หวั่น

ลึกๆ แล้วลุงอวีเองก็รู้สึกดีใจอยู่ไม่น้อย ลุงไม่มีลูกศิษย์ และไม่มีครอบครัวเลยมองผมเหมือนลูกชายแท้ๆ เช่นเดียวกับที่อาจารย์มองผม

เมื่อเห็นว่าผมยืนยันหนักแน่นแค่ไหน เขาก็รู้ว่าพูดไปคงไร้ประโยชน์ สุดท้ายจึงถอนหายใจแล้วพูดว่า “ก็ได้ พวกเราสองคนอาหลานเข้าไปด้วยกันเถอะ”

แต่คำพูดของลุงอวีกลับทำให้ผมจิ้งกับคนอื่นๆ ไม่พอใจขึ้นมาทันที

“ผู้อาวุโสอวี ผมไม่ยอมนั่งรออยู่ข้างนอกแน่”

“ใช่ ถ้าจะไปก็ต้องไปด้วยกัน”

“โอ้วโτώโτώ ศพพยาบาลก็ศพพยาบาลเถอะ หากยังไม่เคยเห็นกับตายังไงก็ต้องไปด้วย”

ทั้งสามคนแสดงจุดยืนชัดเจนว่าจะไปด้วยกันทั้งหมด

ลุงอวีเริ่มควบคุมสถานการณ์ไม่ได้

ส่วนผมก็รู้ดีว่านิสัยของเฒ่าจึงกับพวกนั้นเป็นยังไง พุดอะไรไปก็ไม่มีความหมาย จึงหันไปพุดกับลุงอวีว่า “ลุงอวี พวกเราทั้งสี่ร่วมเป็นร่วมตายกันมาหลายต่อหลายครั้ง จะให้ทั้งกันตอนนี้คงไม่มีทาง”

เมื่อได้ยินแบบนี้ ลุงอวีก็ถอนหายใจแล้วยิ้มบาง ๆ “ก็ได้!”

พอได้ยินคำนี้ ทุกคนก็ยิ้มพลางพยักหน้ารับพร้อมกัน

จากนั้นพวกเราก็เดินตามลุงอวีเข้าไปในถ้ำศาลเทพเจ้าภูเขา

แม้ปากถ้ำจะเล็ก แต่ด้านในกลับกว้างขวางกว่าที่คิด และยังมีกลิ่นจืดเหมือนจะทะลุถึงชั้นในของเขาหัวไก่

ทันทีที่ก้าวเข้าไป ไอศพลาสมาก็พุ่งปะทะหน้า

กลิ่นศพรุนแรงขนาดใส่หน้ากากก็ยังเอาไม่อยู่ราวกับย่างเท้าเข้าสู่ถ้ำแห่งศพโดยแท้

เราก้าวเดินอยู่กลางม่านพิษศพ กลิ่นก็ยิ่งรุนแรงขึ้น
เรื่อย ๆ ตามระยะทางที่ลึกเข้าไป

เสียง “เอ่อ ๆ” ประหลาดที่เคยแว่วมาจากปากถ้ำก็ค่อย ๆ
ชัดเจนขึ้น...

ศิวอัยยาบ

บทที่ 544 ในภู่เขายังมีถ้ำ

“เอ่อ ๆ ...”

เสียงไม่ดังนัก แต่ลากยาวแผ่วเบา

หากฟังจากปากถ้ำจะคล้ายเสียงลมพัด แต่เมื่ออยู่ลึกเข้ามาในถ้ำกลับคล้ายเสียงคำรามของสัตว์ป่า

“นี่คือเสียงคำราม”

“ต้องเป็นเสียงของศพอาฆาตแน่!”

ทุกคนต่างเต็มไปด้วยความหวาดระแวง แต่ก็มั่นใจได้ว่าเสียงนั้นแผดออกมาจากศพอาฆาตในถ้ำ

ปัญหาคือเรามองเห็นแค่ระยะใกล้ ๆ เพราะด้านหน้ามีดสนิท มองไม่เห็นว่ามีอะไรอยู่ข้างใน

ยิ่งได้ยินเสียงก็ยิ่งรู้สึกว่าจะข้างในลึกกว่าที่คิด

“ทุกคนระวังตัว ห้ามประมาทเด็ดขาด ถ้านี่น่าจะเป็นรัง
ของศพอาฆาตตนนั้น”

ลุงอวีพูดพลางกระซิบมิดหัวมังกร

เรากระจายกำลังคุ้มกันซ้ายขวา เคลื่อนตัวไปข้างหน้า
ด้วยความระแວดระวัง

เดินไปได้ราวร้อยเมตรก็พบพื้นที่เปิดโล่งอยู่ด้านใน

พื้นที่ตรงนี้ราบเรียบ มีแท่นหิน กระจกทรงรูป โต๊ะบูชา
และรูปสลักหินที่ถูกทุบกระจายเป็นเสี่ยงๆ

ที่นี้น่าจะเคยเป็นจุดบูชาทำพิธีของหมู่บ้านตระกูลเสี้ยน
ในอดีต

เสียง “เอ่อๆ” นั้นดังลอดมาจากด้านหลังแท่นบูชา

เราจึงเดินตามไอศพและเสียงนั้นต่อ แล้วก็พบโพรงถ้ำที่
ซ่อนอยู่หลังรูปสลักหินที่พังทลาย

โพรงนั้นกว้างราวสองเมตร สูงประมาณสามเมตร

ไอศพทั้งหมดต่างพวยพุ่งออกมาจากโพรงนี้

เมื่อเข้าไปใกล้ โพรงนั้นก็เหมือนปล่องไฟขนาดใหญ่ที่
ปล่อยไอศพลสีเหลืองหม่นออกมาไม่ขาดสาย...

ผมกับลุงอวีก็้มลงมองด้านล่าง เห็นว่าหลังโพรงถ้ำนั้นยังมี
มีทางเดินต่อ เป็นทางเดินทอดลึกลงไปตามรอยแยกของผนัง
เขา คดเคี้ยวลงด้านล่าง

ชัดเจนว่าข้างล่างนั้นยังมีพื้นที่อีก...

เสียงร้องประหลาดก็ลอยขึ้นมาจากด้านล่างนั่นเอง

“ไป ลงไปดูกัน!”

ลุงอวีพูดพลางเป็นคนแรกที่มุดเข้าไป

พวกเราสี่คนรีบตามเข้าไปทันที

ด้านในเป็นถ้ำหินปูนธรรมชาติที่บางส่วนมีร่องรอยการ
ขุดเจาะจากฝีมือมนุษย์ บรรยากาศค่อนข้างชื้นแฉะ

สองฝั่งทางเดินมีจารึกบทกัมภีร์เต๋าเอาไว้ตลอดแนว

ทางเดินคดเคี้ยวกวกลงไปด้านล่าง

และยิ่งลึก เสียง “เอ่อ ๆ” ก็ยิ่งดังชัด จนเริ่มได้ยินเสียง
คำรามและเสียงการต่อสู้แว่วมาด้วย

ไม่นานทางเดินก็เริ่มเปิดกว้าง...

“น่าจะอยู่ข้างหน้าแล้ว ห้ามส่งเสียงโดยไม่จำเป็น
เจียงซื่อมีประสาทการฟังที่ไวมาก” ลุงอวีเตือน

ทุกคนพยักหน้ารับด้วยสีหน้าเคร่งเครียด

เบื้องหน้าคือถ้ำหินปูนธรรมชาติขนาดใหญ่ ภายในเต็มไปด้วย
ไอศพลและพลังอาฆาตอันรุนแรง

เรายังไม่ทันได้สังเกตอะไรมาก เสียงฝีเท้าหนัก “ตึง ๆ” ก็
ดังขึ้นท่ามกลางมานไอศพล

ทันใดนั้นก็มีเงาร่างหนึ่งกระโดดเหยียดแขนพุ่งตรงมา
ทางพวกเรา

เสียงเอ๋อร้องแหลมสูง “เอ่อ ๆ ๆ” ดังสะท้อนอยู่ทั่วถ้ำ

พวกเราทุกคนหน้าถอดสี ร้องออกมาพร้อมกันว่า

“เจียงซื่อ!”

“ระวังตัว!”

“ศพอามาตมาแล้ว!”

ยังไม่ทันขาดคำก็เห็นเจียงซือตคนหนึ่งกระโจนเข้ามา

มันสวมชุดเกราะขุนนางฝ่ายบู๊ยุคราชวงศ์ซิง ทั้งร่างมีขนสีเขียวขึ้นปกคลุม นัยน์ตาสีแดงฉานเบิกกว้าง หน้าตาบิดเบี้ยวให้ยมเกรียม

มันยกสองแขนขึ้นสูง พลังส่งเสียงร้อง “เอ่อ ๆ ๆ”

ไอศพอามาตอันรุนแรงของมันแผ่ปกคลุมทั่วบริเวณสร้างแรงกดดันมหาศาล

ผมเห็นดังนั้นก็ใจหายวาบทันที หน้าซีดเผือดด้วยความตื่นตระหนก

ก่อนหน้านี้แค่เจียงซือชนดำตัวเดียวยังทำให้ผมกับจางอวี๋เงินต้องงัดวิชาแทบหมดตัวกว่าจะปราบได้ แต่นี่กลับปรากฏเจียงซือชนเขียวซึ่งเหนือกว่าชนดำไปอีกชั้น

เป็นระดับ ‘เขียวอาฆาต’ ที่แข็งแกร่งกว่ามาก!

“แม่เจ้า! เจียงซือชนเขียว!” จางอวี๋เงินตะโกนด้วยสีหน้า
ตื่นตระหนก แต่ก็ชักกระบี่เหรียญทองออกมาทันที

เม่าจิ้งกับพานหลิงสีหน้าเคร่งเครียดไม่ต่างกัน ทั้งคู่ชัก
กระบี่ไม้ท้อเตรียมพร้อมต่อสู้

ลู่อวี๋เบิกตากว้างอย่างหวาดผวา สูดลมหายใจลึกพลาง
ตะโกนว่า “ถอยเร็ว!”

ด้วยพลังของพวกเราแต่ไม่กี่คน การจะรับมือเจียงซือ
ชนเขียวนั้นแทบไม่มีทางชนะ

พูดจบเราก็เตรียมจะล่าถอยทันที

หัวใจเต้นแรงอย่างควบคุมไม่ได้ ทุกคนต่างสัมผัสได้ถึง
การต่อสู้เป็นตายที่กำลังจะเริ่มขึ้น

แต่ในวินาทีนั้นเอง เเงาร่างหนึ่งก็พุ่งออกมาจากความมืด
ลึกในถ้ำ

ยังไม่ทันที่เราจะมองเห็นว่าเป็นใคร เขาก็ซัดเท้าเข้าที่
กลางหลังของเจียงซือชนเขียวเต็มแรง

เสียง “ตูป!” ดังสนั่น เจียงซือชนเขี้ยวปลิวกระแทกพื้น
ล้มลงตรงหน้าเรา

มันส่งเสียงหวีดร้อง “เอ๋อๆ” ด้วยความเจ็บปวด

จากนั้นเงาร่างนั้นก็พุ่งตามมาติดๆ

ก่อนที่เจียงซือชนเขี้ยวจะได้ลุกขึ้น ชายผู้นั้นก็กระที่บ
เท้าใส่ท้ายทอยของมันอย่างแรง

เสียงกระดูกแตก “แครก!” ดังขึ้น

เสียงร้องของมันหยุดลงทันที หัวของเจียงซือชนเขี้ยว
แตกกระจายเป็นชิ้น เลือดสีดำกระเซ็นเปรอะเปื้อนไปทั่ว

พวกเราทุกคนตะลึงงันในทันที เบิกตากว้าง ไม่อยากเชื่อ
ภาพตรงหน้า

ชายผู้นั้นสวมชุดรปภ. ท่าทางสูงวัย หลังค่อมนิดๆ

ไม่ใช่ใคร เขาคือคนที่ผมให้พานหลังไปเชิญมา รปภ.
มหาวิทยาลัยผู้ที่ได้รับสมญานามว่า ‘ผู้สะกดตึก’ ลุงจางซาน!

ก่อนหน้านั้นแค่เจียงซือชนด้า ยังทำให้ผมกับจางอวีเจิน ต้องสู้แทบเป็นแทบตายกว่าจะกำจัดได้ เพราะมันทั้งแข็งแกร่ง ทั้งมีพลังป้องกันสูง หากไม่โจมตีจุดตายก็ทำอะไรแทบไม่ได้

แต่เจียงซือชนเขียวที่แข็งแกร่งยิ่งกว่ากลับถูกลุงจางซาน เหยียบหัวจนและในพริบตา... พลังฝีมือแบบนี้น่าสะพรึงกลัวจน เกินบรรยาย!

ศิวอียาบ

บทที่ 545 ลุงจางซาน
กับสาเหตุที่หายตัวไป

เราทุกคนมองชายชราหลังค่อมในชุดรปภ. แล้วหันไปมอง
เจียงซือชนเขี้ยวที่ถูกเขาเหยียบหัวแหลก

ทุกคนอดไม่ได้ที่จะสูดลมหายใจเอือกใหญ่ สีหน้าเต็มไปด้วย
ด้วยความตื่นตระหนกและไม่อยากเชื่อสายตา

แข็งแกร่งเกินไปแล้ว ไม่แปลกใจเลยว่าจะทำไมถึงถูก
เรียกว่าอันดับหนึ่งของเมืองซาน

“ลุงจางซาน!”

หลังจากความตกตะลึงจางลง ผมก็เอ่ยเรียกออกมา

ลุงอวี๋กับคนอื่น ๆ ก็พูดตาม

“ลุง...ลุงซาน!”

“ลุงจางซาน!”

ลุงจางซานเห็นว่าเป็นพวกเราก็ยิ้มนิด ๆ “มากันครบเลย
สินะ”

เขาพูดอย่างไม่สะทกสะท้านราวกับ สิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อครู
เป็นเพียงเรื่องเล็กน้อย

แต่ผมกลับรับถามอย่างร้อนใจ “ลุงจางซาน แล้วอาจารย์
ผมล่ะ”

“ใช่ ลุงซาน ช่งเต๋โง่ยังไม่ตายใช่ไหม!” ลุงอวีเองก็ถาม
ด้วยน้ำเสียงตึงเครียด ดวงตาเบิกกว้างจ้องมองลุงจางซาน

ไม่ทันขาดคำก็ได้ยินเสียงอาจารย์ดังออกมาจากกลาง
กลุ่มไอศพ

“อวีหลง ฉันทันยังไม่ตาย! บอกให้เอาเครื่องมือมาช่วยฉัน
ไปติดอยู่ในแดนศพซะได้!”

สิ้นเสียงนั้น เงาร่างหนึ่งก็เดินออกมาจากมานไอศพ

พอสังเกตดี ๆ ก็เห็นว่าไม่ใช่ใครอื่น เป็นอาจารย์ที่หายตัว
ไปเกือบสองวันของผมนั่นเอง

เพียงแต่ตอนนี้เขาดูอึดโรยไม่น้อย ทว่าร่างเบือนโคลน
เสื้อผ้าขาวฉีก ขาบาดเจ็บจนเดินกะเผลก

“อาจารย์!” ผมตะโกนเรียกด้วยความตื่นเต้นแล้วรีบวิ่ง
เข้าไปหา

ลุงอวีเห็นอาจารย์ผมปลดก๊วยก็ถอนหายใจโล่งอก
สีหน้าเคร่งเครียดคลายลง แต่ยังคงปากแข็งใส่ “ซ่งเต๋อใจ แกจะ
วางท่าอะไรหนักหนา! ถ้าไม่เห็นแก่หน้าเจียงหนิงละก็ฉันคงไม่มา
หอรอกนะ ไอ้เจ้าโง่!”

ทั้งสองคนปากแข็งพอกัน

อาจารย์ผมไม่ตอบ แต่หันมามองผมอย่างพิลึก

เมื่อผมวิ่งมาถึงตรงหน้าอาจารย์ก็ตะโกนด้วยความ
ตื่นตันใจ “อาจารย์ ท่านยังโอเคอยู่ใช่ไหม! ผมช่วยทำแผลให้เอา
ไหม”

ผมพูดกลางหีบอุปกรณ์เตรียมทำแผลที่ขาให้ เพราะ
เห็นว่ายังมีเลือดไหลอยู่

แต่อาจารย์ก็กลับโบกมือ “แค่แผลเล็กน้ยไม่เป็นไรหรอก
เจียงหนิง นายก็เหนื่อยมามากแล้ว”

พูดจบยังตบไหล่ผมเบาๆ

ลุงอวี๋หันไปถามลุงจางซานทันที “ลุงซาน แล้ว
ศพพยายามทำอะไร ทำนจัดการมันแล้วหรือ”

ทุกคนพากันมองไปยังลุงจางซาน รอฟังคำตอบด้วย
ความอยากรู้

ลุงจางซานยกมือชี้ไปยังหมอกไอศพด้านหลัง “มันหลบ
อยู่ในโถงทองแดงในห้องฝังศพด้านใน ถ้าจะลากมันออกมาคง
ต้องหาวิธีสักหน่อย”

“ห้องฝังศพ? โถงทองแดง?” ลุงอวี๋ทวนคำอย่างแปลกใจ

ลุงจางซานพยักหน้า

อาจารย์ก็พูดเสริมขึ้นในตอนนั้น “ที่นี่คือสุสานโบราณ
ภายในภูเขา เจียงซือตานั้นสู้ลุงซานไม่ได้ โคนเล่นงานจนต้อง
หนีเข้าไปซ่อนในโถงทองแดง ไม่กล้าไพล่ออกมาอีก...”

พอฟังดังนั้น ทุกคนก็รู้สึกช็อกอีกครั้ง

ศพพยายามโดดนซัดจนไม่กล้าออกมา?

เรารู้ว่าลุงจางซานแข็งแรงแรง แต่ก็ไม่ได้คิดว่าจะร้ายกาจถึง
ขั้นซัด ‘ศพพยายามเบญจธาตุ’ ให้หนีหัวซุกหัวซุนแบบนี้ได้

ศพอาฆาตระดับนี้ อย่างน้อยสุดก็น่าจะเทียบเท่าเจียงซือ
ชนแดง...

ทุกคนหันไปมองลุงจางซานอีกครั้ง รู้สึกว่าชายชราใน
ชุดรปภ.หลังค่อมคนนี้ช่างทรงพลังเกินบรรยาย

แต่ลุงจางซานกลับยังคงสีหน้าเรียบเฉยราวกับเรื่อง
เกิดขึ้นเป็นแค่เรื่องเล็กน้อย

อย่างไรก็ตาม ในใจผมยังมีคำถามค้างคา

หลังจากโทรศัพท์สายสุดท้ายที่อาจารย์โทร. หาเมื่อวาน
นี้ เขาเจอเรื่องอะไรบ้างกันแน่ ผมจึงเอ่ยปากถาม “อาจารย์
ตั้งแต่เมื่อคืนจนถึงตอนนี้ ท่านเจออะไรมาบ้าง แล้วเจียงซือตัว
นั้นคือศพพยายามเบญจธาตุจริง ๆ ไหมครับ”

เรื่องนี้สำคัญกับผมและเสียอวี่มาก หากสามารถจับศพพยาบาลตนนั้นไปไว้ที่ตึกเก่าศพได้ ถึงเสียอวี่จะยังไม่พ้นพันธะอย่างสมบูรณ์ แต่เธอก็จะสามารถออกจากตึกได้ชั่วคราวเหมือนตอนที่เคยออกมาเจอกับผมก่อนหน้านี้

อาจารย์พยักหน้าตอบ “ไม่ผิด มันคือศพพยาบาลเบญจธาตุแน่นอน แถมตอนยังมีชีวิตอยู่น่าจะเป็นเชื้อพระวงศ์ในราชวงศ์ชิง ฐานะสูงส่งมาก ในสุสานแห่งนี้จึงมีบรรดาทหารและข้ารับใช้ฝังร่วมมากมาย

“หลังตาย ร่างของเขาน่าจะเกิดความผิดปกติบางอย่าง จากนั้นก็ซึมซับพลังธาตุทั้งห้าในภูเขานี้จนกลายเป็นศพพยาบาล เหล่าข้ารับใช้ที่ฝังร่วมก็ติดไอศพอาฆาตจนกลายเป็นเจียงซือ ทำให้ที่นี่กลายเป็นรังศพ

“เมื่อวานตอนฉันมาถึงก็ถูกขังอยู่ในนี้ทันที...”

จากนั้นอาจารย์ก็เล่าเรื่องทั้งหมดให้พวกเราฟังโดยย่อ

ผมถึงได้เข้าใจว่าเหตุใดเขาจึงหายตัวไปนานขนาดนี้

เมื่อวานอาจารย์เดินทางถึงหมู่บ้านตระกูลเส้น แล้วเริ่ม
สืบสวนทันที พบว่าทั่วหมู่บ้านมีไอศพชนาแน่น ส่วนบน
เขาหัวไก่อก็เต็มไปด้วยปลังธาตุทั้งห้า

เขาจึงสรุปว่าในภูเขานี้มีศพพยาบาทอยู่ และน่าจะเป็น
ระดับศพพยาบาทเบญจธาตุ

อาจารย์ขึ้นเขาไปเพียงลำพังเพื่อหาความจริง แล้วก็
บังเอิญเจอกับศพพยาบาทเบญจธาตุกลางทาง จึงเกิดการต่อสู้
ท่ามกลางสายลมสายฝน

ศพพยาบาทร้ายกาจอย่างที่คาด มันใช้ปลังธาตุทั้งห้า
เรียกสายฟ้ามาปกคลุมร่าง ช้ำยังฟันพิษห้าธาตุออกมาดับ
ไฟยันต์ได้ในพริบตา

นั่นจึงเป็นเหตุผลว่าทำไมพวกเราถึงเจอยันต์
ขจัดวิญญูณที่ถูกดับกลางคัน

ศพพยาบาทเบญจธาตุนั้นแข็งแกร่งเกินรับมือจริง ๆ

ระหว่างที่สู้ อาจารย์ยังพลาดท่าโดนกิ่งไม้เฉี่ยวขา ในมือ
ก็มีเครื่องมือไม่มากจึงต้องสู้ไปถอยไปเรื่อยๆ จนกระทั่งโดนไล่
ต้อนมาถึงศาลเทพเจ้าภูเขา

สุดท้ายก็มาจนมุมอยู่ในถ้ำหินปูนใต้เขา แล้วพบว่า เป็น
สุสานโบราณ

ศพพยาบาลคนนั้นก็หลบหนีออกมาจากที่นี่

อาจารย์เพิ่งเข้ามาถึงก็ถูกเจียงซือหลายตนรุมโจมตีจน
ต้องล่าถอยอีกครั้ง

สุดท้าย พอเจอห้องฝังศพก็รีบพุ่งเข้าไป ชั่งตัวเองไว้หลัง
ประตูทองแดง แล้วใช้โลงทองแดงขวางประตูพร้อมวาดยันต์
ด้วยเลือดปิดผนึกไว้อีกชั้น ถึงรอดชีวิตมาได้ชั่วคราว

แต่ในสภาพการณ่นั้น เขาติดต่อใครไม่ได้อีกเลย

อย่างไรก็ตามในห้องฝังศพ แค่เข้ามาในถ้ำหินปูนก็ไม่มี
สัญญาณโทรศัพท์แล้ว

อาจารย์ทำได้แค่ออ โอกาสเดียวคือมีใครเข้ามาช่วย

กระทั่งเมื่อสี่ชั่วโมงก่อน ลุงจางซานหลุดออกจาก
แดนศพมายา และตามไอศพธอาฆาตจนมาเจอที่นี่

อาจารย์ได้ยินเสียงต่อสู้ออกจากด้านนอกจึงเปิดประตูออกมา

พอเห็นว่าเป็นลุงจางซาน ทั้งสองก็ร่วมมือกันรุมเล่นงาน
ศพพยาบาทเบญจธาตุนั้นหนีหัวซุกหัวซุนเข้าไปซ่อนใน
โลงทองแดง ไม่กล้าออกมาอีก

ซำมันยังฟันไอศพธอาฆาตปกคลุมถ้าไว้ทั้งถ้าหวังจะใช้
ไอพิฆะขับไล่ลุงจางซานกับอาจารย์ออกไป

ขอโทษที่ พอดีบรรพจารย์ของผมเป็นเจ้าของแห่งยมโลก เล่ม 10

让你当收尸人,你直接解剖了前女友

PineBook

โนเครื่องบริษัทอมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4942 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks Pine Book

《让你当收尸人,你直接解剖了前女友》

Rang Ni Dang Shou Shi Ren , Ni Zhi Zie Jie Pao Le Qian Nu You

Author: 夜无声 Ye Wu Sheng

Copyright © by COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Thai (language) Translation Copyright © 2025 by Amarin Corporations Public Co., Ltd.

This Thai edition is published by arrangement with COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Arranged through Beijing Wenxin Wenchuang Technology Co., Ltd. (北京文心文创科技有限公司) &

Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และพรบ. ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8333-1

เผยแพร่ครั้งแรก มิถุนายน 2568

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)